

id: SI_005

model: google/gemini-2.5-flash

seeds:

04_risiko: sårbarhet

03_relasjon: makt

05_handling: vent

01_perspektiv: strategisk

02_tidhorisont: langsiktig

Instans SI_005

Seeds: strategisk | langsiktig | makt | sårbarhet | vent

Professor, ditt dilemma er skarpt og avslører en dyp **sårbarhet** i akademia. Du har identifisert et maktspill, ikke en teknisk diskusjon.

Hvem har incentiv til å opprettholde illusjonen?

- Faste professorer og instituttledere (45-65 år):** Disse har brukt karrieren sin på å bygge kunnskap og etablere forskningsfelt innen "tradisjonell AI". Deres **makt** og status hviler på relevansen av dette feltet. Å innrømme at kommersielle LLM-er løser det de forsker på, er å devaluere et livsverk. Tenk på professor "X" (leder for "Autonomous Systems Lab") som har publisert 150+ artikler på modellering av sanntidsdata for robotikk; hans posisjon er **strategisk** knyttet til videreføring av sin nisje. En kollaps her truer ikke bare hans finansiering, men også hans faglige identitet og arven han etterlater seg.
- Forskere i midlertidige stillinger (stipendiater, postdoktorer):** Deres karriereutvikling og doktorgradsavhandlinger er direkte knyttet til de etablerte forskningsparadigmene. De er i en **sårbar** posisjon og vil ikke utfordre sine veiledere eller instituttledere, da dette truer deres fremtidige ansettelse og publikasjoner. En postdoktor ved NTNU som er to år inn i et NFR-finansiert prosjekt på nevrale nettverk for autonome droner, har ingen incentiv til å utfordre premisset om at "LLM-er gjør dette like godt, eller bedre, med mindre data".
- Byråkrater i forskningsråd og universitetsadministrasjon:** Disse er **strategisk** plassert for å allokere midler og definere forskningsprioriteringer. De opererer med **langsiktige** budsjettssykluser og institusjonelle treghet. Plutselige skifter truer stabilitet, prosjekter og "roadmap"-er som er utarbeidet for de neste

5-10 årene. De er mer interessert i å bevare systemet enn å revurdere dets grunnlag.

Den institusjonelle mekanismen som forhindrer åpen diskusjon er primært **finansiering og publikasjonspraksis**.

- **Finansiering:** Forskningsråd som NFR har etablerte utvalg fylt med de samme professorene som har interesse av å opprettholde status quo. Prosjektsøknader som utfordrer fundamentalt, eller erklærer deler av feltet “løst” av tech-giganter, blir raskt avvist.
- **Publikasjonspress:** “Publish or perish”-kulturen tvinger forskere til å publisere i etablerte tidsskrifter og konferanser som igjen er dominert av de samme interessene. Å flagge dype paradigmeskifter fra utsiden blir vanskelig.

Vent! Dette er ikke et spørsmål om å avskrive alt. Det handler om å redefinere.

Neste steg:

1. **Kartlegg konkrete “gaps”:** Hvilke spesifikke utfordringer innen autonome systemer